

SEVERSKÝ TRILER

Johan Theorin

KAMENŮLOM

MARENČIN PT

Kameňolom

Johan Theorin
KAMENŮLOM

MARENČIN PT

Copyright © Johan Theorin 2010
Published by agreement with Salomonsson Agency
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Translation © Simona Jánošková, 2016
Cover © Marenčin Media, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Kvetoslava Slobodníková
593. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-689-3 (viaz.)
ISBN 978-80-8114-689-3 (ePub)
ISBN 978-80-8114-689-3 (PDF)

Valpurgina noc

PEROVI MÖRNEROVI HORELA ĽAVÁ RUKA, mal zlo-
mené rebrá, videl iba rozmazane a stále cítil bolesť. Cítil aj
benzín, ktorým ho poliali. V porovnaní so studeným večerným
vzduchom bol teplý. Pálil ho na hlave i v otvorených ranách na
tvári.

Benzínový kanister pokojne, rytmicky kvapkal. Keď bol cel-
kom prázdny, skončil na vápencovom útese.

Per kľačal v premočenom oblečení uprostred benzínovej
mláky. Ešte vždy sa mu krútila hlava po úderoch. Benzín malát-
nosť nezmenšil.

Oprel sa rukami o zem, aby vstal, no nevedel zaostriť zrak.
Osoba nad ním vyzerala ako tmavý tieň.

Ako troll – pomyslel si Per, presne ako lesný troll.

„Dnes je Valpurgina noc. Ľudia zapalujú vatry po celej kra-
jine,“ zasyčal neznámy muž a zaštrkal drobným predmetom
vo vrecku. Bola to škatuľka zápaliek.

Per mal pykať za otcove hriechy.

Keď nadvihol hlavu, napadlo mu, že poprosí o milosť, hoci
bolo neskoro.

Len čo otvoril ústa, natiekol mu do nich benzín: „Budem
mlčať!“

To však nebola pravda. Vedel toho priveľa o činoch Jerryho,
Bremera a Markusa Lukasa. Nič neznamenali ani mená, ktoré
zozbieral za posledné týždne. Čoskoro sa stanú minulosťou.

Postava nad ním ho nepočúvala. Vytiahla zápalku a škrtla ju o škatuľku. Zapraskalo to a zjavil sa žiarivý žltý plameň.

Jerry, Bremer, Markus Lukas. Jessika, Regína a všetci ostatní...

Per privrel oči a čakal, kedy ho pohltí oheň. Hlavou mu vírili ďalšie mená.

NA SEVERE ÖLANDU BOL MAREC, ale sivobiele záveje snehu pred domovom dôchodcov v Marnäse sa neroztopili ani v jarnom slnku. V ľadovom vetre viali dve vlajky, vztyčené na pol žrde – švédská modro-žltá a ölandská so zlatým jeleňom.

Pred vchodom zaparkovalo dlhé čierne auto. Vystúpili z neho dvaja muži v strednom veku v hrubých zimných kabátoch. Otvorili zadné dvere, vytiahli vozík, zložili kolieska, vytlačili ho po rampe a pokračovali cez presklené dvere.

Bývalý námorný kapitán Gerlof Davidsson popíjal kávu v jedálni s ostatnými dôchodcami, keď zbadal pohrebníkov. Na vozíku ležali žlté deky a hrubé popruhy na prenos mŕtvol. Muži prešli potichu okolo jedálne a namierili si to k nákladnému výťahu do chladiarne.

Prítomní v jedálni nachvíľu zmlkli, no vzápätí sa opäť ozvala vrava.

Gerlof si spomenul, že pred pár rokmi hlasovali, či majú šoferi pohrebnej služby diskrétno zaparkovať za domom a odniesť mŕtvolu, no väčšina hlasovala proti, Gerlofa nevynímajúc.

Chceli vidieť poslednú cestu svojho suseda, aby sa s ním rozlúčili.

V ten studený deň prišli po Torstena Axelssona. Ako mnoho iných, aj on zomrel neskoro v noci vo svojej posteli. Keď ho ráno našla sestrička, privolala lekára, aby potvrdil úmrtie. Obliekli ho do elegantného tmavého obleku, na ruku mu pripevnili pásku

s menom a rodným číslom a okolo hlavy mu omotali obväz, aby sa mu neklesala čeľusť.

Torsten presne vedel, čo bude po smrti, vravel si Gerlof. Pred odchodom do dôchodku totiž pracoval na cintoríne. Pochoval aj kriminálnika Nilsa Kana, ale v drvivej väčšine prípadov kopal hroby obyčajným smrteľníkom.

Robil v každom počasí s výnimkou dní, keď napadla hrubá vrstva snehu a teplota dosiahla dvojciferné mínusové hodnoty. Na jar to bolo obzvlášť náročné, lebo zem zamrzla a nie a nie sa oteplíť. Fyzická námaha ešte nebola najhoršia. Najťažšie sa mu stávalo, keď vedel, že má vykopať hrob pre dieťa.

Teraz bol na rade on. Chcel byť spokojný: „Radšej sa nechám spáliť, akoby mi mali prehadzovať telo v zemi hore-dole.“

Kedysi to bolo inak, uvažoval Gerlof, keď som bol mladší, neexistovali pohrebné služby, ktoré by sa postarali o formality. Človek jednoducho zomrel doma a príbuzní mu zhotovili truhlu.

Gerlof si pri tejto príležitosti spomenul na rodinnú príhodu zo začiatku dvadsiatych rokov. Jeho rodičia, v tom čase novomanželia, sa raz v noci v rekonštruovanej chatke pri Stenviku zobudili na zvláštne zvuky z povaly. Znelo to, akoby niekto rozhadzoval dosky, ktoré tam otec naukladal, no keď sa ta šiel pozrieť, boli na mieste.

Len čo vliezol pod perinu, opäť sa ozval buchot.

Gerlofovi rodičia v tú noc ani nemukli.

Len čo dopil kávu, pohrebníci sa vrátili s telom. Diskrétno ho tlačili k východu na vozíku.

Zbohom, Torsten – pomyslel si Gerlof.

Keď buchli dvere, odsunul stoličku a zavelil: „Čas ísť.“

Vzápätí sa oprel o paličku, zaťal zuby od reumatickej bolesti a dovliekol sa ku kancelárii riaditeľky domova dôchodcov.

Odkedy mu chýbalo len pár rokov do osemdesiatpäťky, po-

hrával sa s jednou myšlienkou. Čas plynul ako voda. Rok pre starého človeka bol ako týždeň pre mladého. Po Torstenovej smrti bol pevne odhodlaný.

Potichu zaklopal na dvere Boel.

Tá písala správu v počítači. Gerlof ju mlčky pozoroval z dverí, kým nezdvihla hlavu: „Ako sa máte, pán Davidsson?“

„Dobre.“

„Niečo vás trápí?“

Gerlof zadržal dych: „Musím odtiaľto vypadnúť.“

Boel pokrútila hlavou: „Pán Davidsson...“

„Už som sa rozhodol.“

„Áno?“

„Niečo vám poviem...“

Boel prevrátila oči, ale nedal sa: „Mama s otcom sa vzali v roku tisícdeväťstodesať. Nastahovali sa na roky neobývanú farmu. Ešte počas prvej noci počuli zvláštne zvuky z povaly, akoby niekto nadvihoval dosky. Nevedeli si ich vysvetliť. No a na druhý deň ich navštívil sused.“

Gerlof sa dramaticky odmlčal a pokračoval: „Povedal im, že deň predtým mu zomrel brat a potreboval by dosky na rakvu. Otec ho nechal, nech si vyberie z pôjdu. Ako tak sedel s mamou v kuchyni, bol to rovnaký zvuk ako v noci.“

V miestnosti sa rozhostilo ticho.

„A?“

„Bolo to varovanie pred blížiacou sa smrťou!“

„Aha, to teda neznie veľmi príjemne, pán Davidsson, ale čo tým chcete povedať?“

Gerlof si vzdychol: „Chcel som tým povedať, že ak tu ostanem, nabudúce budú potrebovať drevo na moju truhlu, lebo som počul zvláštne zvuky a výzvanie vozíka.“

Boel sa vzdala: „Takže kam sa presťahujete?“

„Do svojej chatky.“

2

„UMIERAŠ? To kto tvrdí, tati?“

„Ja.“

„To je nezmysel! Máš pred sebou veľa rokov. Veľa jarí,“ konštatovala Júlia Davidssonová a dodala: „A okrem toho si sa vyslobodil z domova dôchodcov. Koľkým sa to podarilo?“

Gerlof myslel na vozík s telom Torstena Axelssona. Celou cestou do dediny Stenvik po pobreží mlčal.

Slnko svietilo a on roztúžene myslel na motýle, vtáky a všetky nádherné jarné príznaky. Chuť do života v jeho hrudi rozspato nadvihla hlavu a prekvapene zažmurkala, dokonca sa musel premôcť, aby neznel príliš veselo: „Len Boh vie, koľko času mi ostáva. Tak či onak, chcem zomrieť tu, v dedine.“

Júlia si vzdychla a zaparkovala na opustenej ceste: „Čítaš priveľa úmrtných oznámení.“

„Noviny z nich žijú.“

Gerlof to myslel sčasti ako vtip, no Júlii to nebolo smiešne. Pomohla mu vystúpiť z auta a pomalým krokom sa prešli k bránke do rodinnej letnej chatky v Stenviku, niekoľko stovák metrov od mora.

Gerlof si uvedomoval, že väčšinu času bude sám ako prst, ale tešil sa, že vypadne zo starobinca. Mal dosť všetkých chorlávých pacientov, liekov a kyslíkových bômb. Liezlo mu na nervy neustále sťažovanie sa. Jeho bývalá priateľka Maja Nymanová mala podlomené zdravie a bola pripútaná na lôžku.

Presvedčiť Boel a ostatných pracovníkov domova dôchodcov mu trvalo takmer mesiac, ale nakoniec si uvedomili, že Gerlof aspoň uvoľní miesto človeku, ktorý tam na rozdiel od neho *chce* bývať. On bude, samozrejme, naďalej potrebovať pomoc s upratovaním, dávkovaním liekov či donáškou jedla, no o to sa mohli postarať sestričky a pomocníčky v domácnosti.

Gerlofovi to aspoň myslelo, hoci niekedy sa nemohol od bolesti ani pohnúť. Potreboval by nové končatiny a zvyšok tela.

Miesto, kde sa narodil i vyrastal, v ten rok navštívil prvýkrát koncom marca. Vrátil sa na pozemok, ktorý Davidssonovci vlastnili storočia. Gerlof tam postavil dom pre seba a svoju manželku Ellu pred päťdesiatimi rokmi. Z mora sa vždy vracal práve do Stenviku.

Sneh sa medzičasom takmer roztopil. Mokrá trávu bolo treba prehrabať.

„Minuloročná tráva a minuloročné lístie. Všetko, čo zima skryla, sa vracia,“ prehodil Gerlof.

Ako tak kráčali po bledejšej tráve, pevne sa chytil dcéry, no pri schodoch ju pustil a vyšiel po svojich, opierajúc sa o paličku z gaštanového dreva.

Gerlof vedel kráčať aj sám, ale bol rád, že mu pomáha. Rovnako sa tešil, že Ella už nie je medzi nimi. Bol by pre ňu len príťažou.

Vytiahol kľúč z peňaženky a odomkol dvere. Do nosa mu udrela zatuchlina, ale nie pleseň. Škridly isto držali. Keď prekračoval prah, všimol si, že na drevenej podlahe nie sú čierne bodky.

Myši a hraboše bývali pod domom, no dnu sa nedostali.

Júlia prišla na ostrov, aby mu pomohla so sťahovaním a upratovaním. Hovorila tomu jarné upratovanie. Bol to, samozrejme, jeho dom, ale dve dcéry a ich rodiny ho pravidelne využívali na letnú rekreáciu. Počas prázdnin budú opäť obývať dve izby.

Budem to riešiť, až keď na to dôjde, povedal si.

Len čo ponosili Gerlofove veci do domu, zapli elektrinu a potvárali okná, aby vyvetrali, vyšli na trávnik. Až na škriekanie čajok pri pláži v tú sobotu dedina pôsobila opustene, ale na druhej strane cesty zrazu čosi zarachotilo.

Júlia sa obzrela: „Čo to bolo?“

„Niekto tu je.“

„Áno, stavajú pri kameňolome.“

Neprekvapovalo ho to. Minulé leto vypílili kríky na dvoch veľkých pozemkoch a traktor všetko zrovnával so zemou. Predpokladal, že stavajú ďalšie chatky, ktoré budú veľkú časť roka neobývané.

„Chceš sa tam ísť pozrieť?“ zaujímala sa Júlia.

„Pravdaže,“ prisvedčil Gerlof a zakvačil sa jej o ruku.

Keď Gerlof postavil dom v päťdesiatych rokoch, na západe sa mu naskytl výhľad na more a na východe na kostolnú vežu v Marnäse. Vtedy sa tam však pásli kravy a ovce. Medzičasom zmizli a opäť tam vyrástli stromy. Koruny zhustli, a keď prešli na druhú stranu cesty, videl iba kúsok zamrznutej vody na západe.

Stenvik bola stará rybárska dedinka a Gerlof si ešte spomínal, keď pri mierne stočenej pláži kotvili člny. Čakali, kým ich rybárske siete dopravlia ďalej. Tie zmizli tiež a z rybárskych domov sa stala rekreačná oblasť.

Zišli na chodník ku kameňolomu. Na novej bielej tabuli bolo uvedené ERNESTOV CHODNÍK.

Pomenovali ho po jeho kamarátovi Ernestovi, ktorý pracoval v kameňolome posledný. Začiatkom šesťdesiatych rokov ho nadobro zatvorili. Ernest zomrel, ostal po ňom iba chodník. Gerlofa by zaujímalo, či aj po ňom niečo pomenujú.

Len čo zbadal kameňolom za hájom, videl, že na mieste ostala aj Ernestova červenohnedá chatka. Stála na kraji kameňolomu, ale zadebnili ju, hoci ju zdedila rodina jeho bratranca.

„Fíha, teraz stavajú aj tu,“ čudovala sa Júlia.

Gerlof pozrel na dve nové vily naľavo od kameňolomu. Delilo ich niekoľko sto metrov.

„Minulý rok tu predsa zrovnávali zem. Museli ich postaviť počas zimy,“ dodala Júlia.

Gerlof zavrtel hlavou: „Nikto sa ma nepýtal na povolenie.“

Júlia sa zasmiala: „Veď ti nezavadzajú, či áno? Aj tak sú stro-
my v ceste.“

„Máš pravdu, ale aj tak. Mohli preukázať aspoň troška sluš-
nosti.“

Vily z kameňa a dreva mali široké panoramatické okná, obie-
lené komíny a strechy z čiernej bridlice. Pri jednej stálo lešenie
a robotníci v hrubých vlnených svetroch pritĺkali drevené pa-
nely. Pri druhej bola zabalená obrovská biela vaňa.

Ernestov červený domček na severe vyzeral v porovnaní
s nimi ako chatrč.

Ďalšie luxusné príbytky, ktoré tu nepotrebujeme, no sú
takmer hotové, frflal Gerlof v duchu.

Opustený kameňolom sa pri nich majestátne vynímal. Mal
päťsto metrov do šírky a napĺňali ho malé i veľké balvany, ktoré
sa odlomili počas honu za celistvým vápencom zvnútra hory.

„Chceš sa pozrieť bližšie? Môžeme nakuknúť, či sú doma,“
navrhla Júlia.

Gerlof pokrútil hlavou: „Poznám ich, sú to bezstarostní zbo-
hatlíci z veľkého mesta.“

„Nie všetci sú z veľkomesta.“

„Možno nie, ale celkom isto ich nič netrápi a sú zazobaní.“

3

„OTVORÍM OKNO?“ spýtal sa Per Mörner.

Dcéčka Nilla prikývla, hoci mu bola otočená chrbtom: „Sú vonku nejakí vtáci?“

„Áno, a je ich veľa.“

Nebola to pravda. Pred nemocnicou nesedel ani jeden operenec, no pri parkovisku rástli stromy – možno tam boli aj vtáci.

„V tom prípade môžeš otvoriť. Tento týždeň mám na domácu z prírodovedy počítať druhy vtákov.“

Nilla chodila do siedmej triedy a všetky učebnice ležali na stolíku vedľa postele. Pri vankúši rozostavala zvieratká a amulety pre šťastie a nad posteľ zavesila plagát Nirvany.

Per otvoril okno. Vonku predsa len štebotali vtáci, no ich spev sa miešal so zavýjaním motorov a čoskoro vymizol. Zvečerievalo sa. Lekári a sestričky sa vozili domov v nablýskaných autách. Jeho deväťročný modrý saab tiež stál na parkovisku, no už sa neleskol ako kedysi.

„Na čo myslíš?“ zaujímala sa Nilla.

„Hádaj.“

„Na jar.“

„Presne tak,“ zaklamal Per, hoci premýšľal o aute. „Ide ti to lepšie a lepšie.“

Čítanie myšlienok bola jej najnovšia zábavka. Predtým sa niekoľko mesiacov učila písať ľavou rukou, ale počas vianoč-

ných prázdnin videla program o telepatii a začala experimentovať so svojou dvojičkou Jesperom a otcom tak, že im čítala myšlienky. Otcovou úlohou bolo poslať jej každý deň o ôsmej nejakú špeciálnu predstavu.

Per pozoroval západ slnka, odrážal sa v oknách áut.

Naozaj nastala jar, hoci bolo chladno, no Per si jej príchod ani nevšimol. Vtáci sa vracali zo Stredozemného mora a roľníci obrábali polia. Spomenul si na svojho otca Jerryho, ktorý sa vždy tešil na jar, lebo vtedy všetko ožilo. Veď sa vravievalo, že jar je čas mladých. Mladých a lásky.

Per však nemal toto ročné obdobie obzvlášť v láske, aj keď si jedného slnečného májového dňa vzal za ženu Mariku, ktorú spoznal na seminári o marketingu pred pätnástimi rokmi. Ako-by už vtedy tušil, že ho skôr či neskôr opustí.

„Kedy príde mamina?“

„Medzi šiestou a siedmou.“

Je skoro päť – pomyslel si Per. „Mám tu počkať s Jesperom?“

Nilla zavrtila hlavou: „Zvládnem to aj sama.“

Per presne v to dúfal. Neprekážalo mu stretnúť sa s Marikou, no hrozilo, že príde so svojím novým mužom Georgom, ktorý dobre zarábala a nosil jej drahé darčeky. Per prehryzol, že jeho bývalá manželka si našla nového, ale nevedel sa porátať s tým, že rozmaznáva ju aj jeho dvojčky predraženými darčekom.

Nilla ubytovali na samostatnej izbe a zdalo sa, že o ňu bude dobre postarané. Pred polhodinou ich navštívil mladý doktor, aby im vysvetlil, aké testy jej spravia v najbližších dňoch. Nilla počúvala so sklopeným zrakom, nekládla otázky. Sem-tam hodila očkom po lekárovi, ale otcovi sa vyhybala.

„Čoskoro sa uvidíme, Pernilla,“ rozlúčil sa doktor.

Mala pred sebou dva náročné dni, plné lekárskeho prehliadok. Per ju nemal ako povzbudiť, a tak jej aspoň pomáhal pri rozkladaní vecí. Nemocničná izba nebola ani zďaleka útulná, steny boli príliš holé a bolo tam priveľa káblov a gombíkov na privolanie pomoci, no urobili, čo bolo v ich silách. Nilla si do-

niesla ružový vankúš, prehrávač na cédečka Nirvany, knihy, nohavice a trička, ktoré vlastne ani nepotrebovala.

Mala na sebe džínsy a čierne tričko, no čoskoro ju prezlečú do bežného nemocničného oblečenia – bieleho pláštá, ktorý sa dal ľahko vyhrnúť, aby jej spravili potrebné vyšetrenia.

„Dobre, pôjdeme, ale o chvíľu príde mamina. Idem po Jespera?“

„Jasné.“

Jesper sedel na pohovke v čakárni. Na poličke stáli knihy a časopisy, ale on sa skláňal nad gameboyom – ako vždy.

„Jesper!“ napomenul ho Per.

„Čo?“

„Nilla sa chce rozlúčiť.“

Jesper odložil hračku a vbehol do jej izby. Pera by zaujímalo, o čom sa bavia. Že by sa mu lepšie rozprávalo so sestrou ako s ním? Hovorili aj o jej chorobe? S Perom sa dal do reči len výnimočne.

Keď boli dvojčičky menšie, vymysleli si vlastný jazyk a nik im nerozumel. Tvorili ho takmer výhradne samohlásky, ktoré spievali. Nilla mala problémy s normálnou výslovnosťou, preto uprednostňovala tajný jazyk. Kým našli logopéda, Per sa neraz cítil ako otec mimozemšťanov.

Kdesi na chodbe sa otvorili dvere. Dlhými krokmi z nich vyšiel lekár, ktorý Nillu pred chvíľou navštívil v izbe. Per odjakživa obdivoval lekárske povolanie. Keď mu jeho mama nechcela prezradiť, čím sa živí otec, predstavoval si, že pracuje ako lekár v zahraničí. V tejto domnienke dokonca žil niekoľko rokov.

„Mám otázku ohľadne dcéry Nilly.“

Lekár zastal: „Áno? Čo vás zaujíma?“

„Je normálne, aby bola napuchnutá?“

„Napuchnutá? Kde?“

„Na tvári, lícach a okolo očí. Napuchla cestou sem. Znamená to niečo?“

„Možno áno, poriadne to vyšetríme. EKG, ultrazvuk, CAT, röntgen, krvné testy ... Máme na to celý arzenál.“

Per prikývol, hoci Nillu už mnohokrát predtým vyšetrovali pre zvláštne bolesti. Odpoveďou boli zakaždým nové testy. A čakanie.

Znovu sa otvorili dvere jej izby a Jesper si to namieril do čakárne ku gameboyu, no Per nadvihol ruku: „Nezačínaj novú hru, ideme na chatu.“

O štvrthodinu zišli z mosta a vydali sa po rovinatom ostrove Öland. Okolité príroda bola sfarbená do žltohneda, ako to býva na prelome zimy a jari. Večerné slnko osvecovalo polia so sasankami a podbeľom, ale cestu z oboch strán lemovali biele záveje a všade boli jazierka z roztopeného snehu. Zurčali z nich úzke potôčiky, túžili po mori.

Vodný svet. Žiadni ľudia, len cibíky a pinky.

Per miloval samotu a čisté línie ostrova. Len čo zredla premávka za Borgholmom, dupol na plyn.

Jeho saab vrčal šírou krajinou. Míňali lesy a veterné mlyny, bolo to ako voziť sa olejomalbou. Olejomalbou jari. Zeleno-hnedé polia, obrovská nebeská krištáľová kupola, prieplav na západe. Ešte vždy ho pokrýval tenký tmavomodrý ľad, ale v diaľke poletovali havrany. Čoskoro sa vrátia vlny.

„Však je tu krásne?“

Jesper zdvihol zrak od hracej konzoly: „Kde?“

„Tu na ostrove... Všade.“

Jesper pozrel von oknom a prikývol, ale v jeho pohľade chýbal úprimný záujem. Per si nahováral, že to musí byť vekom. Na obdiv k prírode možno bolo treba isté životné skúsenosti a azda dokonca i silný zármutok.

Alebo bola chyba v Jesperovi? Žeby si prial, aby vedľa neho radšej sedela Nilla, zvedavá a plná očakávaní? A aby namiesto nej vyšetrovali Jespera?

Odošiel na úvahy. Chcel myslieť na jar. Na jar na ostrove.

Per prvýkrát navštívil Öland koncom päťdesiatych rokov s mamou Anitou. V lete 1958, dva roky po rozvoде, nemala totiž peniaze na dovolenky v zahraničí. Bývalý manžel Jerry si na výživné spomenul len sporadicky. Raz mu hovorila, ako prešiel okolo ich domu v radovej zástavbe, hodil hrubý zväzok bankoviek k dverám a vyparil sa.

Pre dieru v rodinnej pokladnici trávili prázdniny v blízkosti Kalmaru. Bratranec jej mamy Ernest Adolfsson žil v chatke na Ölande sám a mohli uňho bývať ľubovoľne dlho.

Per sa najradšej hrával v opustenom kameňolome. Pre deväťročného chlapca to bol rozprávkový svet.

Ernest nemal deti ani súrodencov, takže chatku nakoniec zdedil on. Minulé leto ju vyupratoval a mal v pláne bývať tam teplejšiu polovicu roka – v budúcnosti možno aj celý rok. Nemohol si dovoliť dve domácnosti, a tak prenajal byt v Kalmare do konca septembra.

Jeho deti ho mohli navštevovať kedykoľvek, no Nilla nastúpila do siedmej triedy ako unavená, priam apatická žiačka, a počas jesene sa jej stav iba zhoršil. Školský lekár to pripisoval puberte, no po novom roku ju trápili aj bolesti na ľavej strane tela, ktoré sa nezmenšovali, a nik netušil prečo.

Narušilo im to všetky letné plány.

„Nechceš zavolať mame, keď prídeme?“

Jesper ani nenadvihol zrak z hry: „Neviem.“

„Nechceš ísť na pláž?“

„Neviem.“

Bol rovnako vzdialený ako satelit na obežnej dráhe, no Per sa utešoval, že sa tak správajú všetci pubertiaci, hoci on si v jeho veku zo všetkého najviac priaľ, aby ho navštívil otec.

Zrazu zbadal čerpaciu stanicu. Pribrzdil: „Máš chuť na zmrzku? Či je priskoro?“

Jesper nadvihol zrak: „Radšej si dám cukríky.“

„Uvidíme, čo majú,“ prehodil Per a odbočil na parkovisko. Len čo vystúpili z auta, striaslo ho, hoci svietilo slnko. Myslel si, že bude teplejšie, no vzduch zrejme ochladzoval ľad z prieplyvu. Nezahriala ho ani zelená bunda. V ústach mu skončilo zrno plesku. Zaškriľalo mu medzi zubmi.

Jesper postával pri aute. Per si to namieril rýchlymi krokmi okolo benzínových púmp. Okienko bolo tmavé. Párkrát naň zakľopal, kým si nevšimol zožltnutý lístok:

„Ďakujeme, že ste nás navštívili v lete – Otvárame prvého júna!“

V apríli sa ostrov ešte neprebudil zo zimného spánku. Počet otvorených obchodov len zodpovedal dopytu. Rozumel tomu, veď sa pätnásť rokov venoval prieskumu trhu.

Jesper si sadol na drevený kontajner s nápisom PIESOK. Zasa sa hral. V diaľke bolo počuť hučanie motora. Zo severu sa k nim vysokou rýchlosťou blížilo biele nákladné vozidlo.

Per vytiahol kľúč od auta a zakričal na Jespera: „Žiadne cukríky, je zavreté.“

Jesper iba prikývol.

„Na severe je viac obchodov. Môžeme...“

Z ničoho nič sa odmlčal, lebo zrazu začul tlmený buchot a škrípanie pneumatík. Neznáme audi stratilo kontrolu a prešlo do protismeru. Oproti nemu sa rútilo nákladné auto.

Per zamrzol. Audi predtým do niečoho vrazilo, na kapote boli červené pásy a čelné sklo bolo zakrvavené. Od čej krvi?

Nákladné auto zatrúbilo. Šofér za zakrvaveným sklom robil všetko preto, aby nadobudol stratenú kontrolu.

Per sa pohol krátko po tom, čo odznelo zatrúbenie. Nákladné auto sa posunulo čo najviac doprava. Audi sa za pol sekundy vrátilo do svojho pruhu.

Nenarazili do seba, no audi vo vysokej rýchlosti vpálilo na parkovisko a smerovalo si to rovno ku kontajneru s pieskom.

„Jesper!“

Jeho syn sedel na kontajneri a stláčal gameboy, ani len ne-nadvihol zrak.

Per sa rozbehol k nemu: „Jesper!“

Ten konečne zdvihol hlavu a pozrel naňho s otvorenými ústami, audi však bolo rýchlejšie. Spod pneumatík odskakoval štrk a piesok. Predok auta vrazil do kontajnera s pieskom.